

Jens Jørgen Boje The Paintings

Af Mia Lejsted

Tilbage i 2012 viste Museum Ovaraci en udstilling i tre sale med Jens Jørgen Bojes tegninger, "The Drawings". Det var tegninger, i alt 150 stykker, fremstillet på godt papir, alle i samme format, skabt i sektioner på ca. 40 stk. med hver sin tuschfarve: rød, blå og sepia. Tre rum – tre farver.

Motivet

I tegningerne tog motiverne typisk udgangspunkt i Bojes egen tilværelse; ganske dagligdags gøremål, fascination af andre kunstnere gennem

tiden, genstandes særlige betydning, fordi de har en historie, repræsenterer kvalitet, eller henviser til en tid, der er værd at huske, eller som Boje af forskellige årsager føler sig forbundet med.

Andre indgange til motiver kan være en angstprovokerende situation, et savn, et minde, et pludseligt fund af brugbart materiale, en tur på strøget, en tilfældighed – drifter, passioner, indlæggelse, kvinder ...

Når det kommer til værkerne på lærred eller masonit, er der selvsagt flere muligheder

for kunstneren end med papiret. Muligheder, som naturligvis udnyttes og udforskes af Boje. Han går til yderligheder, eksperimenterer og prøver grænser, som Jorn gjorde det. Ellers giver det jo ingen mening at arbejde med kunsten. Bojes tilgang er det spontane og umiddelbare, det kan være en rest maling, en plade – en handske, et par lange bukser, en gammel recept, som han finder på gaden, som bliver katalysator for et nyt værk – et collage-maleri. Andre gange er det stærkere motivationer, der er behov for.

Udstillingen "The Paintings/ Malerierne" spænder over en længere periode fra slutningen af 80'erne og frem til i dag. Alene det vilkår, at tidsperspektivet strækker sig over hen ved tredive år, giver selvsagt en variation og bredde i udtrykkene. Det er mange år – mange oplevelser, gode såvel som mindre gode og en lang tidslinje, hvor alt det, som livet tildeleler os – eller valg og eksperimenter, vi selv kaster os ud i – naturligvis påvirker det, man producerer som kunstner.

Maleriet

I et af rummene finder man de større lærreder med en mørkere karakter – de er dækket af lag på lag af mørke farver – blandingsfarver. Og så dog ikke helt lukket af de mørkere toner, for ud af det bløde mørke lyser en figur eller et felt i en ren farve, ikke klart afgrænset, snarere halvt opløst eller malet ind i den mørke grundtone.

De mange lag giver en vis dybde og en blødere overflade end de mere stregbetonede malerier, hvor det hvide

lærred skinner igennem, og hvor tekststykker: navne på kendte musikere, kunstnere eller sætninger, er en væsentlig del af motivet. Disse billeder virker flade og "hurtigere" og rummer derfor en god del vildskab som et positivt element i værket – og i øvrigt i kunst som sådan. Men teksten i motivet sætter en ramme for, hvordan vi placerer og tager værket til os – eller hvor bredt, eller omvendt afgrænset, vi skal opfatte værket. Man er tilbøjelig til at sige, en ramme for, "hvordan det skal forstås", men i samme nu kommer

spørgsmålet om et kunstværk overhovedet skal forstås?

Gennembrydning af lærredet

I flere af disse tidlige og mættede værker har Boje skåret en eller flere flænger. Han bryder dermed den "pæne" overflade – og måske betragterens forventninger – med en kropslig fornemmelse af "kniven, der har skåret sig gennem lærredet". Og det giver en ekstra dimension, forstået på den måde, at værket ikke stopper fysisk ved overfladen, det udvides, dels fordi man bliver gjort opmærksom på

værkets tilstedeværelse, at det blot er et lærred med farve på, og derudover tilføres en dimension mere i gennembrydningen, bogstaveligt talt en retning og linje gennem og ud af billedet – til noget bagved? Den kropslige oplevelse af knivens skarphe-
hed kan referere til en periode, hvor Boje skar i sig selv.

Det sorte rum – i os alle?

I udstillingen finder man det sorte rum – bogstaveligt og i overført betydning. I det sorte rum er der plads til grimheden, til dybet og livets sorthed, det banale, trøstes-

løse – det dårlige. Og derfor lever dette rum. Det har sin egen stemning, fordi kanten af livet og tilstande, hvor det gør helvedes ondt, er en del af det.

Boje har arbejdet med modifikationer, de hører også til i det sorte rum. Inspireret af blandt andre Jorn anvender Boje i nogle tilfælde gamle malerier, som han finder forskellige steder – og gerne dem vi kender fra glarmesterbutikkerne. Enkelte maler han over, andre maler han videre på, hvor billederne af det grædende barneansigt med de alt for store tårer

eller hjortene ved søen pludselig bliver mere komplicerede med de nye lag – de “rives over” og de kastes ind i en ny sammenhæng. Det kan, så at sige, blive et slemt sammenstød mellem idyllen og følelsesomklaringen og en barskere virkelighed

Kvinderummet, skrivemaskinen og musikken

Det skrevne ord fylder som tidligere nævnt en del i Bojes liv og dermed i hans værker. Det samme gælder for musikken, herunder bestemte musikere, såsom

Lou Reed og Velvet Underground. Boje har sine klare favoritter inden for musik og litteratur. Derfor finder man naturligvis et rum i udstillingen, der overvejende er dedikeret til skrivemaskinen. Boje begyndte at skrive i midten af firserne – dagbog, og herudover udgav han sit eget tidskrift, *Zeitgeist*, i en længere periode. Han ynder i øvrigt selv at læse gode bøger.

Det samme gælder musikken og markante musikere, der ligesom litteratu-

ren er ren næring for mennesket. Bemalede pladespillere – naturligvis gedigne mærkevarer – er derfor centrale i endnu et rum i Bojes udstilling. Og endelig er der den kvindelige skønhed, eller kvinden som mysterie? To sider af samme sag? Men det fylder i Bojes univers. Derfor indgår kvinden/kvindekroppen i flere af Bojes malerier og malericollager.

Udstillingen kan ses frem til d. 25. 1. 2015